

SPELARIT 2/1997

Helsingin pitäjän tanhuajat ja spelarit ry

Helsingin pitäjän
tanhuajat ja spelarit ry.

15 VUOTTA

Suuri kiitos

kaikille Kevätpilkistykseen osallistuneille: tanssijoille, pelimanneille ja huoltojoukoille, erityisesti järjestelytoimikunnalle, joka hoiti liput ja laput, koristelut ja tarjoilut yhteistyöllä, hyvin ja kaikki huomioiden.

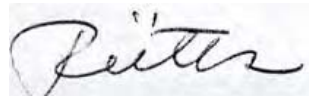
Seuraavaksi seuramme järjestääkin lapsille 15-vuotiskakkukestit Pääkaksessa 22.5. klo 18.00. Tervetuloa juhlimaan!

Täksi vuodeksi Inter on valinnut toisen yhteistyökumppanin, joten Interin esiintymisiä ei tänä kesänä ole. Toivottavasti kaikki se energia, joka piti käyttää Interiin, suuntautuisi nyt uusien ideoiden miettimiseen ja myös toteuttamiseen, esimerkiksi kurssit, tanssituvat, illanvietot, lavahyppy, retket, talkoot, myyjäiset yms.

Viime vuosina seuramme toiminta onkin ollut aika lailla kansantanssipainotteista. Tänä vuonna harrastukseemme voisi sisältyä muutakin, miettikää ja kertokaa muillekin.

Pelimanniemme tekemän CD:n myyntikampanjaan voimme kaikki osallistua. Kesäjuhlat ja NORDLEK, Pärnun matka ja Bergen, Seurasaari, Tuohilampi, Mylly, Kulttuuri-Expo ja viinijuhlat sekä erilaiset tapahtumat odottavat innostunutta, iloista ja ilmeikästä esiintyjäjoukkoa, joten harjoituksissa käyntiä ei kenenkään pidä unohtaman.

Osallistutaan, uudistutaan, tavataan toisia ja odotellaan kesää!

***Kiitos muistamisesta
50-vuotispäivänäni!
Hanna***

MUISTELOITA

VAROITUS ! Jos olet viimeisimmän kymmenen vuoden aikana liikkunut seurassani tanhupiireissä, ole valmis kaikkeen ! On aika paljastaa synkimmät salaisuudet ja kamalimmat kömmähdykset vuosien varrelta... (Muista piilottaa lehti vanhemmiltasi.)

Näin juhlavuotena on siis aina tapana hieman kerrata kuluneita vuosia ja nyt onkin aika muistella mitä kaikkea sitä onkaan jäänyt mieleen näiden vuosien aikana. Vaikka olenkin vielä nuori, niin reilun kymmenen vuotisen tanhu-urani aikana on kaikenlaista ehtinyt tapahtua. Joten tehdäänpä pieni matka menneeseen...

Ensimmäiset tanhumuistoni sijoittuvat Myyrmäen vanhaan nuorisotilaan Kuohukujalle. Anni ystävämme mukana kulkeuduimme pikkusiskoni Sallan kanssa tanhuharjoituksiin, jotka ilmeisesti olivat ihan mukavia koska en vielä näihin päiviin mennessäkään ole päässyt harjoituksista eroon. Ensimmäinen muistamani esitys oli jossain vanhainkodissa, mistä mieleeni on jäänyt Viikonpäivälaulu. Tanssista en muista mitään, mutta laulu "Maanantaina mamma meni..." painautui johonkin muistilokeroistani.

Kesäjuhlilla olen käynyt vuodesta 1988 lähtien, jolloin pirskeitä vietettiin Turussa. Äiti ja isä olivat mukana ja esiintymisareenamme suuruus kauhistutti. Traumoja ei ilmeisesti jäänyt, koska muistikuvat ovat niin hataria ja seuraavana vuonna oltiin taas menossa, tällä kertaa kohti Hyvinkäätä.

Minulle ensimmäiset merkittävät ja mieleenpainuneet kesäjuhlat pidettiin Helsingissä. Välissä olimme ehtineet käydä jälleen Turussa, joten oli vuosi 1991. Olimme edellisenä vuonna käyneet Unkarissa ja Helsingin Suvisottiisiin saimme vieraiksemme unkarilaiset ystävämme. Touhua olisi siis riittänyt ilman kesäjuhliakin, jotka jäivätkin vähemmälle huomiolle. Itse asiassa koko viikonlopusta ei jäänyt kesäjuhlien osalta mieleen muuta kuin eräs illanvietto, tai pikemminkin matka sinne. Meillä oli esitys (tai olimme katsomassa esitystä) Hesperian puistossa, jonka jälkeen piti lähteä illanviettoon Meilahden koululle. Kyytiä ei löytynyt, joten kävelimme pitkin Mannerheimintietä ja keräilimme katseita. Joukko kansallispukuisia nuoria neitosia ei ehkä ole tavallisin näky Helsingissä... Eräskin punanenäinen mies luuli näkevänsä näkyjä ja taisi alkaa raittiuspauksia tekemään. Tulipahan samalla tehtyä päivän hyvä työ. Unkarilaisten kanssa reissaaminen vei kaiken aikamme ja energiamme, mutta hauskaa oli. Touhua siis riitti ja juhlat olivat ohi ihan huomaamatta. Pian jouduimme jättämään hyvästit unkarilaisillekin, tällä kertaa eron hetki ei ollutkaan kovin kaunis. Silmät turvonneina ja päät painuksissa saatoimme kaukaiset ystävämme bussiin, joka vei heidät takaisin kotiin. Sen kesän osalta ruljanssi oli ohi.

Kesällä -92 matkasimme Kuopioon, josta muistoksi jäi Kuopion torin mukulakivistä kauniit pikitahrat kenkiin. Saimmehan tietysti myös esiintymiskokemusta jne, mutta ennen kaikkea saimme tutustua Kuopio-cityyn. Se puisto siinä kirkon vieressä on niin kaunis, tokihan sinä sen muistat Heli? Seuraavana kesänä kävimme nylpäilemässä Raumalla ja kesäkuussa -94 meidän reissun Kotkaan, tosin vajaamiehityksellä. Kotkassa meitä seurattiin, pelasimme korttia ja pelkäsimme Murasta, joka ei onneksi ampunut meitä.

Sitten pääsemmekin asiaan. Elämäni parhaat ja hauskimmat kesäjuhlat olivat Savonlinnan Mustan pässin polska. Viikonloppu oli todella rankka, harjoitusten vuoksi emme Helin kanssa ehtineet nukkua lainkaan, vaan meidät pakotettiin kentän kuumuuteen heikkoina ilman unta ja aamiaista. Saapumispäivän iltana lähdimme porukalla dallaamaan todella kauniin Savonlinnan katuja ja etsimään kuuluisaa Savonlinnan toria ihanine lörtsyineen. Nieveskelimme tyhjää jo matkalla, mutta cityyn päästyämme koimme kamalan pettymyksen. Tori oli kadonnut! Epätoivoisina yritimme lukea jopa infotaulua, kunnes lopulta uskaltauduimme kysymään neuvoa kiltinnäköiseltä mieheltä. Järkyttyneinä kuulimme, että myös tämä kiltinnäköinen oli etsimässä toria! Savonlinnan kadut ovat siis täynnä toria etsiviä ihmisiä... Lopulta saimme selville, että seisomme parhaillaan torin vieressä. Tori oli siis HIEMAN oletettua pienempi. Reissusta jäi käteen hattu ja hauskat muistot, joista on riittänyt muistelemista aina näihin päiviin saakka.

Viimeisimmät kesäjuhlat olivat Saarijärvellä, missä tapasimme mm. suloisen tenavatähti-Tuomaksen ja kuljeskelimme Saarijärven kahta katua eestaas. Tänä vuonna olisi tarkoitus suunnata kohti Hämeenlinnaa, odotan innolla jo perinteeksi tullutta kesä(tanhu)viikonloppua!

Ensimmäinen esiintymis- ja vierailumatka ulkomaille suuntautui Unkariin kesällä 1990. Asuimme perheissä ja saimme nopeasti uusia ystäviä, vaikka samaa kieltä ei aina löytynytäkään. Opetimme unkarilaisille suomalaisia tanhuja, joista ainakin Viistoista- niminen jäi heidän mieliinsä. Sitä tanssittiin vielä kolmen vuoden päästäkin toisella Unkarin visiitillämme. Perheet olivat ihania, tosin Anni ja Salla perheineen olivat aina tunnetusti myöhässä. Ensimmäisen hämmästyksen aiheuttivat tyynyt, jotka veivät puolet sängystä ja peitot, joilla olisi tarennut vaikka Pohjoisnavalla. Aamulla kaikki lähipiirin kukot päättivät herättää meidät usein jo ennen viittä, mutta siihenkin tottui. Saimme myös tottua unkarilaisen autoilun perusteisiin: pääasia oli päästä eteenpäin ja lujaa. Väliäkö sillä jos välillä joutui ohittamaan vaikka pientareen puolelta kunhan vaan matka edistyi. Autot eivät olleet mitään luksusluokkaa, ei pitänyt yllättyä, jos vaikka ovea sulkiessa jäi kahva käteen. Silloin sai auto-raukka kuulla haukuttavan itseään jopa sosialistiksi! Viikonpäivät kuluivat nopeasti ja pian olikin jäähyväisten aika. Kyynelsilmin heitimme jäähyväiset Salgótarjánille ja ajelimme bussilla Budapestiin viettämään viikonloppua ennen kotimaahan paluuta.

Viikonloppuna kävimme ostoksilla ja rentoutumassa paikallisessa kylpylässä, minkä jälkeen olikin jo aika pakata kamat kasaan ja hypätä koneeseen.

Toinen Unkarin matkamme tapahtui kolme vuotta myöhemmin ja oli jopa ensimmäistä parempi! Kaksi vuotta aikaisemmin unkarilaiset olivat vierainamme täällä Suomessa, joten ystäviä ei oltu unohdettu. Heti lentokentällä oli oma unkarilainen perheeni meitä vastassa ja perheeni ei enää-niin-pikku-“Antti” antoi tervetuliaislahjaksi ihanan ruusun. Tällä kertaa Heli oli kanssani samassa perheessä Riitan ja Emmen sijasta. Lentokentältä matkustimme bussilla Salgótarjániin ja Annikin huomasi melkein heti, että Unkarissakin on katulamppuja! (?!?)

Ilmat olivat ihania ja eväsretkellä ollessamme eräskin unkarilaisissa yritti näännyttää koko tanssiryhmämme viemällä meidät patikkaretkelle laskettelurinteelle mielettömässä helteessä. Saavuttuamme takaisin retkipaikalle saimme virvokkeeksi taivaallisen ihania ja mehukkaita vesimeloneja. Viikko-ohjelmaamme sisältyi mm. vierailu kaupungintalolle, esiintymisiä ja ostoksia. Perheet järjestivät kukin omille vierailleen omaa ohjelmaa, joten me pääsimme Helin kanssa mm. paikalliseen discoon oikein kunnia vieraiksi. Tosin dj:n levyvalikoimista emme oikein löytäneet suosikkejamme... Kävimme myös jonkinlaisissa kirkollisissa menoissa ja partioleirin iltanuotiolla. Vanha pääpartsapamppu oli ilmeisesti joskus käynyt Suomessa ja osasi esittää meille suomeksi Porsaita äidin oomme kaikki, ja koko leiri oli haltioissaan kun he huomasivat, että me tosiaan ymmärsimme mitä pappa lauloi. Ilta oli ihana ja ikimuistoinen, Heli tosin sekosi taskulampun ja nuotion valossa... (Ainakin hiuksiin.)

Ruokaa oli ainakin riittävästi. Eräänä päivänä saimme lounaaksi kylmää spagettia, joka maustettiin smetanalla, hillolla ja sokerilla... Uusia maku-elämyksiä!

Tutkittuani vanhaa matkapäiväkirjaani huomasin myös vieraiden järjestäneen hieman ylimääräistä ohjelmaa perheilleen. Johannakin oli varmuuden vuoksi herättänyt koko talon aamuyöllä luullessaan kellon olevan enemmän kuin mitä se todellisuudessa oli...

Päivät kuluivat nopeasti. Vaaroja uhmaten heiluttelimme jalkojamme Clifhanger- kuilun partaalla ja istuimme kauhusta jäykkänä kyydissä, kun perheemme 16-vuotias poika halusi harjoitella autolla ajoa... (Säilyimme ehjinä!) Liian nopeasti tuli taas viimeisen illan aika, ja aina niin vaikeiden hyvästien heitto. Viikonlopuksi matkasimme jälleen Budapestiin ja kaikki ne, joiden tarvitsee tietää muistavat kyllä mitä Budassa tai Pestissä tapahtui, joten se siitä. Hauskaa oli!!!

Muita reissuja olemme tehneet Viroon ja toissa kesänä Norjaan, josta en valitettavasti päässyt osalliseksi. Vauhtia varmasti joka tapauksessa riitti, lisätietoja Heli Mitjoselta, osoite toimituksessa.

Paljon olisi vielä kerrottavaa, mutta eiköhän tässä tärkeimmät tapahtumat tulleet esiin. Toivottavasti vietitte mukavan hetken muistelemalla omia kokemuksianne kaikesta tästä ja saitte nautiskella muistoistanne yhtä paljon kuin minäkin tätä kirjoitellessani.

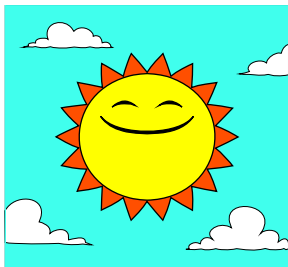
Sanna

Piilosana 1/97 ratkaisu:

Seuramme kaikille jäsenille tärkeä tapahtuma oli Pilkistys.

02100			E	S	P	O	O		
04130				S	I	P	O	O	
90100			O	U	L	U			
20100		T	U	R	K	U			
69600	K	A	U	S	T	I	N	E	N
00100			H	E	L	S	I	N	K
01200			V	A	N	T	A	A	
82300	R	Ä	Ä	K	K	Y	L	Ä	
65100			V	A	A	S	A		

Hauskaa kesää kaikille!

SYYSKAUDEN HARJOITUKSET

Syksyn harjoitukset alkavat syyskuun puolivälissä. Harjoitusajat ja -paikat pyritään pitämään entisellään. Tarkemmin harjoituksista ilmoitetaan Vantaan Sanomissa elo-syyskuun vaihteessa.

PIENIÄ VIKKELIÄ PYÖRITTÄESSÄ

Aloitin “urani” Myyrmäen lastenryhmän, Pienten Vikkeliä, ohjaajana ollessani itse lukiossa. Oma tanhuharrastukseni oli lopahtanut poikaparin puutteeseen mutta halua jatkaa tanssin parissa oli vielä. Ensimmäiset Pienten Vikkeliä harjoitukset jännittivät kovasti. Ensimmäisen vuoteni ohjasin vanhan kaverini Pirren kanssa ja alkujännityksestä selvittyämme vuodesta tuli oikein antoisa. Ryhmä oli koostumukseltaan nuori ja leikimme ja lauloimme muitakin kuin kansantansseja. Lapset olivat innokkaita ja joskus yli kymmenen lapsen ryhmää oli mahdotonta pitää aisoissa. Sen suurimpiin kurinpitotoimiin ei kuitenkaan tarvinnut ryhtyä ja yhdessäolo oli mukavaa. Kevät huipentui esiintymiseen Kevätpilkistyksessä, jossa joukkoon mahtui varmasti monta ylpeää äitiä, isää, mummoa, vaaria ja kummia.

Vaikka ohjaaminen oli kivaa, täytyi se laittaa taka-alalle opiskelujen ja lähinnä ylioppilaskirjoitusten takia. Niistä selvittiin kunnialla ja jatkoin ohjaamista Anne Mänttärin kanssa. Osa ryhmästä oli tuttuja lapsia, mutta myös uusia pieniä tanssijoita oli runsaasti. Uusi opiskelupaikka Vantaan Ammattikorkeakoulun terveysalan koulutusohjelmassa toi taas töitä seuraavaksi vuodeksi. Aika vierähti ja ehdin vanhoja tuttuja tervehtimään vain joulukuun ja keuhkokuumeen.

Nyt ollaan taas keuhkokuumeessä ja yksi loistava vuosi lasten parissa on takana. Lähes koko ryhmä aloitti uutena ja syksyllä tutustuimme toisiimme. Harjoitukset sujuivat tuttuun tapaan Anni Jokisen kanssa ohjaten ja Matin soitellessa meille musiikkia. Parin viikon takainen Kevätpilkistys on hienona muistona mielessä, erittäin suuri kiitos pienille urheilijalle esiintyjille ja tukijoukoille.

Vaikka ohjaajana toimimisessani on ollut pitkiäkin taukoja, on aina jokin vetänyt minut takaisin tämän harrastuksen pariin. Monta kertaa torstai-iltapäivänä viikon jo ollessa lopuillaan on väsymys kova, mutta tultuani tänne tanhuharjoituksiin on puolittunut lasten parissa vieny väsymyksen tiehen. Lapset ovat olleet reippaita, iloisia, innokkaita ja vilpittömiä. Nimi Pienet Vikkelit kuvaa myös ryhmäämme hyvin. Isossa salissa harjoitellessamme on aina joku vikkeli tanssija ehtinyt johonkin nurkkaan karkaamaan ja kun eksynyt lammasta saadaan takaisin piiriin, on joku toinen jo vastakkaisessa nurkassa.

Vaikka en itseäni vielä kovin “tätimäiseksi” tunnekaan, on silti mukavaa kun lapset kutsuvat opeksi tai tädiksi. Kun olen törmännyt uimahallissa tai kaupassa pieniin ystäviini on takaani kuulunut valtava huuto: “Äitiä, tanhuope on täällä kaupassaaa !!!” Silloin on naurattanut ja varmasti myös noloittanut, mutta tunne on hieno. Ohjaajana toimimiseen on tuonut potkua myös se, että sain opiskelutoveristani parin ja olen itsekin päässyt käymään aikuisten harjoituksissa. Tuntui lottovoitolta kun sai parikseen kokeneen tanssijan, nuoren ja mukavan miehen, niitä nimittäin tuntuu olevan aika harvassa. Tämän harrastuksen parissa on aina ollut

mukavaa ja eiköhän tästä ensi syksynä jatketa. Tänä keväänä on vielä ohjelmassa seuran 15-vuotis syntymäpäivät lapsille ja harjoitukset jatkuvat toukokuulle saakka. Nähdään siis harjoituksissa ja aurinkoista kevättä kaikille!

Katri Joutulainen

BEHMILÄISET BELGIASSA

Leuven (lausutaan lööven) on vanha yliopistokaupunki parin kymmenen kilometrin päässä Brysselistä. Kaupungissa järjestetään vuosittain pääsiäisen aikaan kansantanssifestivaali, **Paasfesten**. Festivaali on kansainväliseen folklorefestivaalijärjestöön, **CIOFF:iin**, kuuluva festivaali. Tämänvuotinen festivaali oli järjestyksessään kahdeskymmenes kolmas.

Festivaalin järjestävät paikalliset tanhuseurat. Kaupunki ja yritykset, mainoksista päätellen ABB ja ainakin aikaisemmin paikallinen olutpanimo, sponsoroivat festivaalia, tosin nykyään vähemmän kuin ennen. Festivaali on huomattavasti pienempi kuin Kaustisen festivaalit ja se tarkoittaa keskittyä perinteiseen kansantanssiin. Suurelle yleisölle markkinoitavia konsertteja on käytännössä vain yksi, päätöskonsertti, mutta muutoin festivaali näkyy koko kaupungin katukuvassa. Tänä vuonna festivaaleille osallistui neljä ulkomaista ryhmää, kaksi paikallista aikuisryhmää sekä yksi paikallinen lapsiryhmä. Muut ulkomaiset ryhmät olivat Latviasta, Baskimaasta (kuuluu Espanjaan, mutta ryhmä halusi esiintyä Baskeina) sekä Portugalista.

Suomalaisten majoitus oli mukavasti perheissä, parhaimmillaan suurissa kerrostalohuoneistoissa (nelikerroksisia asuntoja). Festivaalin pääasiallisena tapahtumapaikkana oli urheiluhalli, De Rijschool. Toisena tapahtumapaikkana oli "virallinen kisakuppila" eli ravintola Klein Tafelrond. Ruokailut oli järjestetty käytännöllisesti paikallisessa opiskelijaruokalassa.

Saavuimme Belgiaan torstai-iltana ja lähdimme tiistai-iltapäivänä. Perjantaina ja lauantaina esiinnyimme ulkona kaupungilla sekä vanhainkodissa, iltaisin oli urheiluhallilla yhteisiä tilaisuuksia, joissa

ryhmät esittivät lyhyitä ohjelmanumeroita sekä opettivat toisilleen maidensa tansseja. Sunnuntaina tutustuimme kaupunkiin sekä osallistuimme katoliseen messuun. Ulkomaisten ryhmien pelimannit esiintyivät messussa, meidän esiintymisvuoromme oli ehtoolisen aikana. Sunnuntai-iltana olivat isäntäperheet järjestäneet koteihinsa illanviettoja muutaman perheen kesken. Samaan aikaan oli illanvietto myös Klein Tafelrondissa, siellä oli kuulemma mahtava meininki.

Maanantaina iltapäivällä oli varsinainen päätapahtuma, ainoa varsinainen tanssinäytös, johon saapui myös runsaasti yleisöä. Osallistuvilla ryhmillä olisi riittänyt ohjelmistoa varmasti useampaankin kunnolliseen konserttiin/tanssinäytökseen. Tästä tilaisuudesta tuli varsin pitkä. Kaikki ryhmät esittivät parin kymmenen minuutin ohjelman, baskit jopa intoutuivat esiintymään melkein tunniksi. Maanantain illanvietossa kaikki ryhmät kertoivat vielä opettamansa tanssit. Tiistaina tutustuimme Brysseliin, söimme simpukoita ja lähdimme kotiin.

OSALLISTUNEET RYHMÄT

Latvialaiseen ryhmään kuului noin 20 nuorta tanssijaa sekä neljän ammattimuusikon muodostama pelimanniryhmä. Tyyliältään tanssi muistutti suomalaisista ryhmistä lähinnä Katrillia. Pelimanniryhmä soitti kauniisti ja taitavasti, erityisesti jäi mieleen laulajattaren kaunis ääni. **Baskimaan** ryhmä oli ehkä vieläkin nuorempi ja taitavampi, mutta suomalaisen tanhuajan silmään tanssi näytti baletilta. Ryhmää säästi kaksi huilistirumpalia (toisella kädellä toista) ja kaksirivisen hanurin soittaja. Musiikki ei kaikkia erityisemmin miellyttänyt, mutta oli minun mielestäni kaunista ja taitavaa. **Portugalin** ryhmässä oli nuorten lisäksi mukana varttuneempaakin väkeä. Säestyksestä huolehti suuri kapakkaorkesteri kitaroin, viuluin, lauluin.

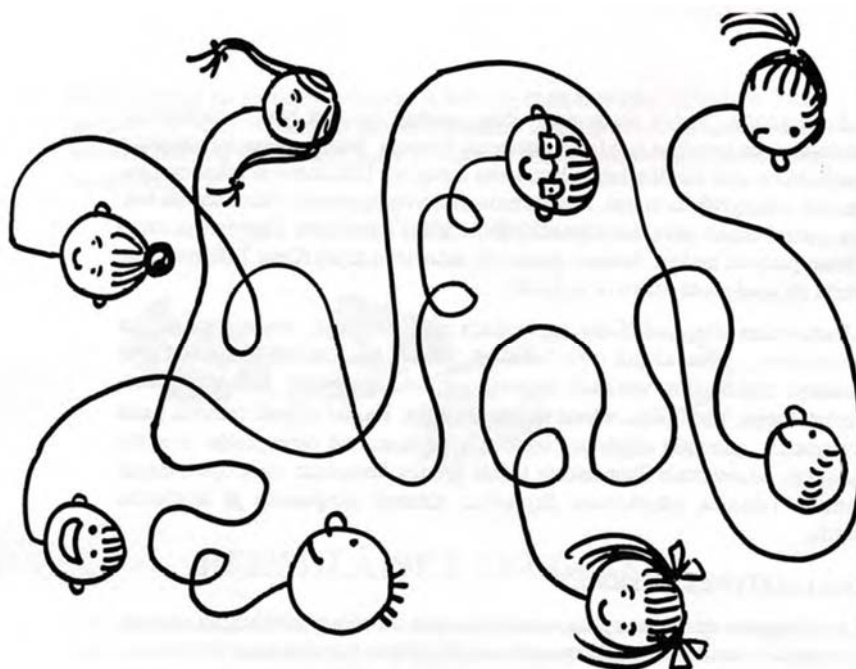
Belgialaisten aikuisryhmien ikäluokka oli suunnilleen sama kuin meidänkin. Ohjelmat oli harjoiteltu hyvin ja ne osattiin. Ryhmistä toinen keskittyi tanssimiseen ja toinen esiintyi näytelmällisemmin (vertaa Turun Kansantanssin Ystävät tai Kärri ryhmä). Lapsiryhmä oli hyvätasoinen, mukana oli jopa poikiakin.

Behmiläisiä, esiinnyimme tietysti seuran nimellä, oli 15 tanssijaa ja 3 pelimannia, minä välillä mukana neljäntenä. Olimme harjoitelleet kolme sikermää (savolainen, suomenruotsalainen ja karjalainen) sekä joitakin yksittäisiä tansseja. Ohjelmat osattiin hyvin. Ei tarvitse kuvitella, että olimme festivaalin paras ryhmä, mutta yhtään ei kyllä ollut häpeämistäkään.

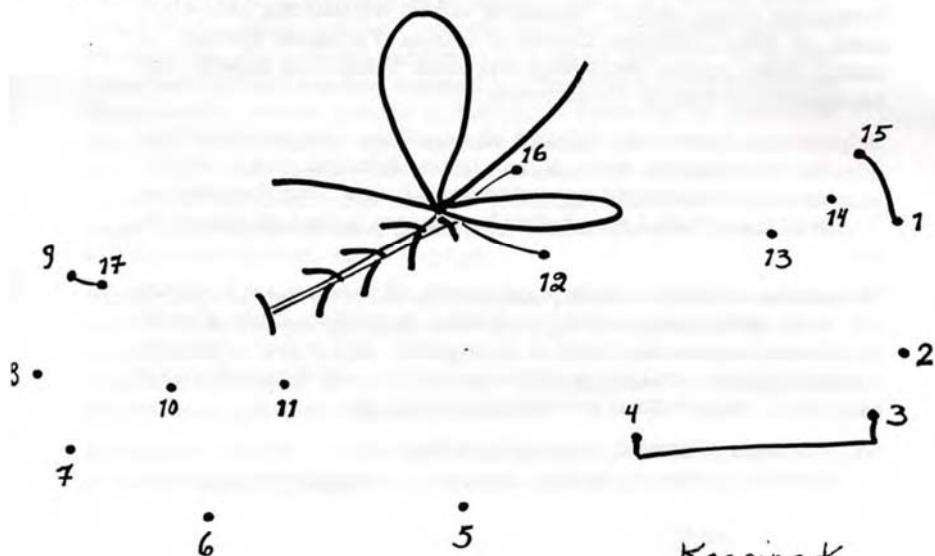
Niin, hyvä reissu. Tällaisia voisi tehdä toistekin.

Juhani Kaivosoja

NAUHAT SOTKEENTUVAT TOISIINSA
NAUHAPOIKASSA. ETSI PARIT!

YHDISTÄ PISTEET NUMEROJÄRJESTYKSESSÄ.
MIKÄ KUVA SYNTYY?

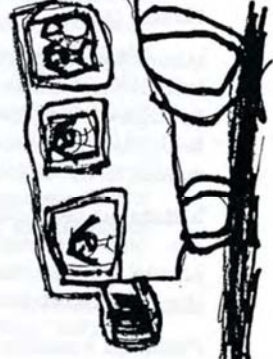
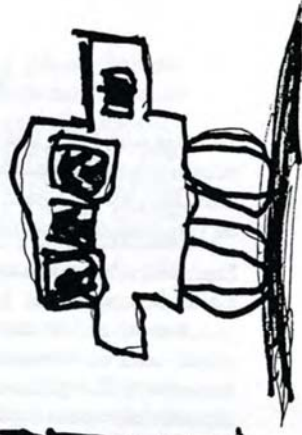
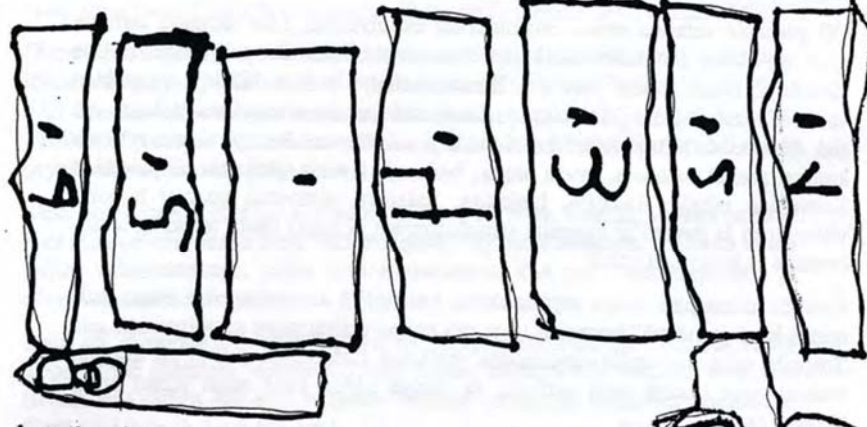

Kaarina K.

ENWI ON TE
NYT TÄMÄN PIRVS
UKSEN.

HARJOITUKSIN
TUULESSASI
SUOJAHE ON
TÄQKÄ

KOTA KOHTI
HENNESSÄSI
PARAS
KÄYTTÄ JÄRKE

Muistoja vuosien takaa

Tänä vuonna 1997, kun tulee kuluneeksi 15 v. siitä kun seuramme perustettiin, tulee mieleeni kaikenlaisia mukavia sattumuksia vuosien varrelta. Kun itsekin olen lähes alusta alkaen ollut seuran toiminnassa mukana, niin jos jonkinlaista on yhteisissä toimitssamme tapahtunut.

Ensimmäiseltä ulkomaanmatkaltani Belgiaan, muistuu mieleeni ne ensimmäiset kommellukset, kun Heinosten ja Kaukosuon pariskuntien matkalaukut joutuivat aivan väärään määränpäähän, lopulta kylläkin sitten parin päivän päästä takaisin omistajilleen, Hämäläisen Arskan jekut limsapullon kanssa Brysselissä, Lampilan Kössin tyttöjen halaukset Kemzeken torin reunassa olevassa kahvilassa (tyttöillä ja pojilla kun oli yhteinen WC).

Oli perhoshia vatsassa ennen ensimmäistä esiintymistä, niin varmasti minulla kuin muillakin. Jännittävä tämä reissu varmasti oli nuorille pelimanneillemme Helille ja Mariannelle. Voi sitä ihanaa hellettä ja sitä hikisten vaatteiden vaihtoa bussissa Bokrijkin seurasaarimaisessa puistossa esityksen jälkeen. Ah sitä illanviettoa Kettutalolla irlantilaisten ja isäntiemme Reintje Vossin ryhmän kanssa; pientä suolaista, hyvää olutta, laulua ja tanssia. Haikeata oli poislähtö Kettutalon pihalla, itkettiin, laulettiin, halattiin, siirryttiin hitaasti bussiin, vilkutettiin ja pyyhittiin kyyneliä silmäkulmasta ja kohta oltiin matkalla lentokentälle ja kohti kotimaata.

Entäpä sitten pari vuotta myöhemmin, kun täällä kotimaassa oli oikein helteinen kesä ja ryhmällämme oli täysi työ hoitaa esiintymiset sekä Interissä että Torpalla sekä harjoitella ohjelmistoa matkalle Kreikkaan. Kunto oli ainakin kaikilla sinä kesänä mitä parhain. Ja niinpä olikin hyvä mieli lähteä kohti Hellaan maata.

Hämmästyks ja epäilyks oli aivan ilmeinen ainakin Moilasen Markun kasvoilla, kun lähdettyämme kotimaasta koneemme tekikin välilaskun silloisen Leningradin kentälle, ja meidät ohjattiin tunkkaisen kuumaan, mahorkalta hohkavaan peltiseen transithalliin. No, sielläkin oli jotain mikä jäi mieliin, ainakin ne huivit, joita tytöt ostivat kansallispukuihinsa.

Matkamme jatkuessa kohti Sofiaa oli kone niin tupaten täynnä kuin vain voi olla. Neuvostokansalaisilla tuntui olevan "lentolaukkuja" jokaisen jalkojen juureen. Entäpä sitten se Katjan istuin, joka rysähti heti nousussa täysin kasaan, yksi pultti istuimesta kokonaan poikki.

Päästiinpä kuitenkin ehjinä yöllä Sofiaan. Ja voi sitä tuskaista oloa kun etsimme kentältä WC:tä. Löytyihän se ja millainen, no se kävi ken ei enää pystynyt pidättelemään.

Vihdoin viimein sitten pääsimme Ateenaan ja matkatavaroita

odotellessamme huomasimme, että Suomen lippu ja Veikon helavyö olivat jääneet Sofiaan. Bulgarian Airlines'n toimisto oli tietysti suljettu ja eikun aamulla halki Ateenan taksilla kentälle ja olivathan puuttuvat tavarat tulleet seuraavalla koneella. Siinäpä sitten olikin aikaa päivää ja vähän toista tutustua Ateenaan. Hyppäsimme bussiin ja toivoimme olevamme matkalla Akropoliin läheisyyteen. Onnellisesti olimme osuneet oikeaan bussiin, vaikka emme Kreikan kielestä mitään ymmärtäneetkään. Niin saimme tutustua tuohon kuuluisaan kukkulaan ja näimme myös ne saastepilvet, jotka leijuivat tuon miljoonakaupungin yllä. Kantapäät rakoilla sitten laskeuduimme kukkulalta pieneen idylliseen tavernaan haukkaamaan suolaista ja nauttimaan viinistä. Sitten olikin edessä ikimuistoinen bussimatka Keski-Kreikkaan Karditsan kaupunkiin. Bussin kulkiessa kapeita vuoristoteitä, me ihailimme maisemia ympärillämme. Pienessä idyllisessä kaupungissa emme sitten majoittuneetkaan sen alueelle vaan bussi kuljetti meidät kaupungin ulkopuolelle pieneen luostariyhteisöön.

Olipa siinä säpinää, kun huoneita sitten jaettiin ja vekslattiin sänkyjä paikasta toiseen. Pölyä ja villakoiria oli niin, että heikompia ahdisti. Eipä hätää, Riitta ja Tati Korkea ottivat luudat ja antoivat niiden heilua ja tuokion kuluttua Veikkokin oli löytänyt itselleen työkalun. Niinpä hän nunnan "hameella" tuli ja pyyhkäisi viimeisetkin pölyt pois.

Kesä on kuuma ja etenkin Kreikassa se kesä oli myös kuuma. Veikko vaistosi ettei pidä valittaa ennen kuin "selkäroopissa" voi pestä lusikoita. Emmekä sitten paljon valittaneetkaan, paitsi sinä sunnuntaina, kun piti vielä harjoitella ja edessä oli kaksi esiintymistä.

Suuri oli surumme kun sitte "pääsimme" kaupunkiin hotelliin asumaan. Kyllä kaipasimme luostarin viileyteen, jossa jonain aamuna tuli vettäkin ihan riittävästi aina siihen asti kun Moilasen Markku oli saanut shampoot hiuksiinsa. Siinä vaiheessa kylppäristä kuului jotain pr.keleen tapaista. Kaupungissa ihailimme sitä rehellisyyttä, joka siellä vallitsi. Illalla ravintolan ulkopuolelle jätetyt viinikorit ja melonikuorma saivat kyllä olla koskemattomina paikoillaan. Kun sitten vietimme kotimaista juhannusaattoiltaamme (puolen yön aikaan) torin varren ravintolassa ulkona istuen, ohitsemme pyyhälsi maalaisisäntä hevoskärryineen perässään lauma lampaita. Voi sitä idylliä. Sen viikon aikana meille oli järjestetty ohjelmaa mm. retki Meteoran luostareihin. Bussin saapumiset olivat aina utopiaa, mutta Jaana Italian kielentaitoisena sai aikataulut selville Italian esiintyjäryhmältä ja näin sekin asia oli järjestyksessä.

Esiintymisemme ajoittuivat kreikkalaisittain sinne iltakymmenen tienoille ja sen jälkeen mutusteltiin torin varren tavernoissa kebabia ja nautittiin paikallista viiniä.

Eipä sitä silloin osannut arvata, että nuori lempi alkaisi hellästi

kukoistaa, mutta tänäänpä onnittelemme Heliä ja Jaria, jotka saivat toisensa ja nyt juhluvuoden kunniaksi odottavat kesävauvaa. Ne Kreikan muistot ovat niin mukavia ja aika on haalistanut kaiken ikävän sen matkan osalta.

Maltankohan aloittaa muisteloani Ranskan matkasta, ettei vain tulisi pieniä matkanovelleja näistä tarinoista. Ranskaan kuitenkin suuntautui ryhmämme seuraava esiintymismatka. Ankara harjoittelu alkoi taas kesäkuumalla. Onneksi oli hyvä harjoittelupaikka, sillä Helge järjesti Pavin tilat käyttöömmme.

Matkan suunnittelu ja ohjelmiston harjoitus oli toki aloitettu hyvissä ajoin kevättalvella, mutta hiominen jäi taas viimeinkin kuten niin useasti ennenkin. Valmistauduimme kuitenkin huolella, jopa niin, että opettelimme Jaakko-kullan ranskaksi.

Saavuttuamme de Gaullen kentälle siinä hetken ihmettelimme sitä Pariisin hienoa satelliittiterminaalialia, rullaportaita tuli ja meni ristiinrastiin eri tasoille. Hämäläisenä kummastelin, että mihin tässä nyt mennään, kun pitäisi jatkaa matkaa Marseilleen. Löytyihän se oikea väylä ja konekin, ja niin matka pääsi jatkumaan. Marseillen kentältä suunnattiin bussilla kohti Tarasconen kaupunkia kauniiseen Rhonen laaksoon.

Perillä meitä odotti Peter, joka toimi oivallisena isäntänämme retkeilyhotellissa, johon olimme majoittutuneet. Raput ylös ja alkoi taas nukkumapaikkojen jako. Tavarat purettiin taas laukuista ja leviteltiin pitkin huonetta. Sitten ulos ja tutustumaan tuohon ihanaan ranskalaiseen, idylliseen vanhaan kaupunkiin. Eikä sovi unohtaa, että päivittäin piti hiukan levätä ja suoda hellyyttä partnerille, näin ainakin Reiskan ja Martan ohjeiden mukaan. Esiintymisiä oli vähän ja olimme kuin lomalla täysihoidossa. Teimme ihania ostoksia, nautimme paikallisesta paistista naapuritalon pienessä ravintolassa. Aamulla herätessämme isäntämme ajeli polkupyörällä retkeilymajalle päin ja pyörän takana keko patonkeja kuin halkoja ikään. Aamiaisen jälkeen vieressä olevaan puistoon ilmestyivät vanhemmat ranskalaismiehet pelaamaan petanqueta. Ah, niin ranskalaista!

Aamupäivällä alakerrassa pidettiin sitten harjoitukset ja isäntäpari seurasi sitä ihastuneena. Päivät Ranskassa olivat helteisiä sillä olihan taas kerran juhannuksen aika. Kaupungissa oli myös tivoli, olihan vuotuisen historiallisen juhlan aika. Mekin siis iloittelimme tivolissa.

Jonakin noista ihanista aamuista satuin ensimmäisenä alakertaan suihkuun. Kuinka ollakaan sytyttäessäni valoja alkoi sellainen mukava kuhina. Torakat juoksentelivat nurkkiin piiloon. Yksi oli kuitenkin joutunut suihkualtaan puolelle, eikä päässyt pois. No, mitäs tuosta, ajattelin ja käväisin suihkussa. Tytöt olivat myös tulossa suihkuun ja kuinka ollakaan Kati sattui torakan kanssa seuraavaksi samaan altaaseen. Siitäkö sitten kirkuna syntyi.

Juhlakulkue Tarasconessa oli aivan uskomattoman pitkä. Siihen mahtui jos jotakin kansallisuutta. Ennen kuin se lähti liikkeelle arabeiksi pukeutuneet herrat hevosiensa selässä paukuttelivat aseitaan taivasta kohti. Siinä saivat lippusiimat ja plataamen lehdet kyytiä. Ranskalaiseen tapaan aikataulut olivat hyvin venyvä käsite. Jos jokin tilaisuus oli ilmoitettu alkavaksi kymmeneltä se sitten alkoi puoli tuntia myöhemmin. Ruokaa Ranskassa tarjottiin riittävästi ja ainakin viiniä oli aina yllin kyllin. Yhden illan tapahtumana oli valtava spehtaakkele historian kulusta mahtavine valo- ja ääniefekteineen. Urheilukentän katsomot olivat täpösen täynnä, mekin seurasimme näytelmää haltioituneina, vaikka emme kieltä osanneetkaan. Vapaailtana sitten kävimme paikallisessa ravintolassa joukolla maistelemassa Ranskalaista pizzaa. Niinpä haimme paikallisia ravintola-asiakkaita myös tanssiin mukaan ja kaikillahan oli tietysti mukavaa. Kun lähdön aika sitten koitti pitkä jono kiemurteli retkeilymajan ruokasalissa, kun kaikkihalasivat isäntäväen lapsineen. Lennettiin sitten Marseillesta Pariisiin Orlyn kentälle. Bussi kuljetti meidät edelleen de Gaullen kansainväliselle kentälle ja saatoimme sanoa käyneemme Pariisissa. Näimmehän bussin ikkunasta siellä kaukaisuudessa tuon kuuluisan Eiffel-tornin.

Seuraavaksi sitten olikin aika vastata italialaisen seuran Gruppo Di Morolon kutsuun ja suunnata matka saapasmaahan.

Ensin lento Napolin kentälle, josta bussilla Mayorin lomakeskukseen Italian kauniille rannikolle. Meillä oli nimittäin pari päivää lomaa, ennen varsinaiselle esiintymispaikalle lähtöä. Sutjakasti laukut hotelliin ja beachille aurinkoa saamaan.

Lämmin, suorastaan helteinen ilma aiheutti tietysti sen, että ilman ilmastointia olevassa hotellihuoneessa oli todella tuskaisen kuuma nukkua. Nuorempi polvi tietysti keksi siirtää patjat, tyynyt ja peitteet parvekkeelle ja olihan mukava nukkua Italian ihanan taivaan alla.

Sitten se retki iki-ihanalle Carpin saarelle. Bussilla ensin mutkaista ja kapeaa tietä satamaan ja sitten vesibussilla kuuluisalle saarelle. Jotkut uskaltautuivat hissillä aivan Carpin saaren korkeimmalle kohdallekin. Meille heikkohermoisille riitti tutustuminen kulttuurikohteisiin.

Kaariretken lisäksi tutustuimme tietysti sinisiin luoliin. Isoimmista moottoriveneistä siirtyminen soutuveneisiin ja sitten luolan suulla pää alhaalla sukelsimme sen tummaan sineen. Toden totta, vesi oli aivan kirkkaan, kuultavan sinistä. Kuin taikaiskusta alkoi kuulua laulua. Siinä sitten Reino ja Tarja ainakin olivat mukana laulaen oodia Carpin kaunoiselle saarelle suomenkielellä. Luulenpa, että voitimme laulukisan suomeksi italialaisia soutajiamme vastaan.

Ensikertalaiset nuoremme osasivat kyllä pitää hauskaa, aina

aamutunneille asti. Moroloon lähtöpäivän aamuna sitten olikin kovin väsyneen oloista joukkoa istuskelemassa matkalaukkujensa vieressä odottamassa bussia. Matkalla piti tietysti pysähtyä suorittamaan pakolliset asioinnit. Morolossa majoituimme kukin tahoillamme, osa perheisiin osa koululle. Koululla oli aluksi tilaa yllin kyllin ja saniteettitoimet sujuivat ihan mukavasti. Sitten saapuivat suuret taiteilijat Gruusiasta seuraavaan kerrokseen. Heillä sitä pyykinpesua riitti niin, että vesi ei tahtonut enää riittää peseytymiseen. Heidän systeemiinsä kuului myös, että naiset peseytyivät siellä toisessa kerroksessa ja miehet sitten kansoittivat alakerran suihkun, joka olikin sitten vuoroteltava meidän porukkamme kanssa.

Esiintymisiä oli kohtuullisesti ja ne onnistuivat meidän kohdaltamme ihan mukavasti. Eräänä iltana kun olimme juuri aloittaneet oman esiintymisemme ja kaikki sujui oikein mallikkaasti, alkoi nousta mustia pilviä. Kuinka ollakaan siinä samassa oli kohdallamme valtaisa vesisade ja ukkosryöppy. Siihen jäi esitykset. Ohjelman suorittajat ja soittajat sekä yleisö juoksi kuka minnekin ehti sateelta pakoon. Osa oli suojautunut jopa esiintymislavan alle. Siitä sitten sateen lakattua pakkauduimme märkinä bussiin ja ravintolaan pizzalle. Matti ja Sirpakin siinä tohinassa kadottivat toisensa, mutta perhe oli jälleen koossa kun istuimme aterioimaan.

Vapaa-aika kului ostoksilla ja tietenkin aurinkoa ottaen. Ainakin Helge ja Armas halusivat innokkaasti päästä auringon ottoon ja niinpä Armas sai väännettyä pienet esteetkin tieltä. Siitäpä sitten tulikin nimeksi Murto-Armas. Iltasella sitten kokoonnuttiin kaikki yhteen ja otettiin lasilliset juhannuksen ja ties minkä kunniaksi, kaikki muut siis paitsi Helge ja Kaarina, jotka perinteitä noudattaen pesivät konjakilla varpaansa.

Sitten aikanaan pakkasimme unikit ostoksemme sekä muun omaisuutemme ja matkasimme taas bussissa kohti Napolin kenttää. Siinä sivussa sitten nähtiin pieni vilaus Vesuviuksen kaltaisesta muodostumasta.

Jokaisella matkalla on ollut omat ongelmansa ja probleeminsa ratkaistavana, mutta kaiken kaikkiaan ne ovat olleet niin mahtavia kokemuksia, että niitä ei tavallisella turistimatalla saa. Kaihoisalla mielellä muistelen kaikkia näitä matkoja ja toivon, että joskus vielä saisin minäkin olla mukana.

Heli Muikku

PIENENÄ POIKANA PILKISTYKSESSÄ

Pääsin tänä vuonna ensimmäisen kerran mukaan Kevätpilkistykseen. Se kaikki oli kovin jännittävää. Ilmassa tuntui suuren urheilujuhlan meininki jo heti aamusta alkaen...

Äitini hyöri kansallispukujen kimpussa, silitti hiki päässä paitoja, penkoi kaapeista kenkiä ja sukkia ja haali kasaan kaikennäköistä tilpehööriä. Pelkäsin jääväni ilman päiväpuuroa, mutta onneksi se ilmestyi viime tipassa pöytään ja päälle vielä muutama imaisu maitoa. Sitten menoksi!

Heräsin parahiksi juuri ennen esityksen alkua. Suuressa hallissa pyöri kamalan paljon ihmisiä ja sitten ne kaikki hävisivät mustaan aukkoon. En ehtinyt nähdä ohjelman alkua, kun piti riisua niin paljon vaatteita ja ottaa vielä mehuhuikat puffetissa (nam, nam).

Hiivimme äidin kanssa pimeään saliin ja löysimme aitiopaikan portaiden ensimmäiseltä riviltä heti oven vierestä. Äiti ei selvästikään luottanut kykyyni käyttäytyä tilanteen vaatimalla arvokkuudella! En kuitenkaan pannut sitä pahakseni, vaan aloin heti katsoa, mitä lavalla tapahtui.

Mielialani kohosi oitis, kun huomasin esiintymisvuorossa olevan sangen sieviä pikku tyttöjä. Yritin näyttää parhaita puoliani, mutta ne vain pyörivät käsikoukussa keskenään. Yksi tosin rupesi vehtaamaan ja teki erilaisia temppuja, jotta olisin huomannut sen.

Pienten tyttöjen jälkeen esiintyi yhä isompia tyttöjä ja oli siellä miesväkeäkin. Minä nautin oikein kovasti musiikista ja oli hauska katsella eri ryhmien tansseja, kun ne niin poikkesivat toisistaan ja puvutkin olivat erilaisia. Jaksoin seurata koko ohjelmiston läpi pitämällä vain yhden väliajan, jolloin äiti vei minut eteiseen, kun yritin kontata pelimannien joukkoon kesken musisoinnin.

Viimeisenä esiintyi isän ryhmä ja äiti jännäsi kamalasti, miten kaikki menisi. Hän rutisti minuakin kaksin verroin sylissään ja supisi itsekseen koko ajan tahteja. Kaikki vaikeat paikat osuivat kuitenkin kohdalleen ja äidin kansallispukukin pysyi hyvin Sannan päällä, joten saatoimme huokaista helpotuksesta, kun kaikki oli ohi!

Pilkistys oli minusta mukava kokemus ja toivottavasti pääsen joskus itsekin esiintymään sinne. En vain vielä tiedä, haluaisinko soittamaan vai tanssimaan...

Matias Karila 1v.

MYYDÄÄN

Myydään kahdet vaaleat tanhukengät koot 36 ja 37 sekä yhdet mustat tanhukengät koko 36. Tiedustelut: Riitta, puh. 847 563.

Myydään sininen Feresi-puku (ompelijan tekemä) 120 - 130 cm.
Tiedustelut: Katja , puh. 876 5329.

Myydään tyttöjen mustat tanhukengät koko 34.
Tiedustelut: Waskinen, puh. 876 1434.

Myydään sininen Feresi-puku 130 cm ja kahdet tyttöjen mustat tanhukengät koot 31 ja 33. Tiedustelut: Paula Neuvonen, puh 876 8503.

Myydään naisten uusi Koiviston kansallispuku n. 160 cm koko 36-38, naisten vanha Jurvan kansallispuku koko 40 (hintaa ~ 500 mk) ja kahdet vähän käytetyt naisten mustat kengät koot 39 ja 40.
Tiedustelut: Marja Sinervä, puh. 490 431 (töihin päivällä).

Myydään uudet tanskalaiset käsintehdyt solkikengät. Koko noin 37. Tule sovittamaan! Kaarina Kangasmaa, puh. 754 5560.

Erittäin hyväkuntoinen tyttöjen Kymenlaakson kansallispuku (120-130 cm). Liivihameen punavoittoisessa yläosassa on etumustassa musta nyöritys, alaosa on punasinimustaraitainen, lisäksi hameeseen kuuluu tasku. Valkopuhjaisessa esiliinassa sinisiä ja punaisia koristeraitoja. Kauluksettomassa puserossa on lyhyet pussihihat.
Hp. 800 mk. Puh. 878 3519

OSTETAAN

Ostetaan tyttöjen mustat tanhukengät koko 35-36.
Waskinen, puh. 876 1434.

Ostetaan tyttöjen mustat tanhukengät koko 37-39. puh. 383 497.

Tapahtumakalenteri:

- 27.4 Mestaruussarjan luokittelukonsertti: Helsingin Ns:n Potpuri, Pop& Jazz Konservatorion konserttisali, Hämeent 135 A, Helsinki klo 18.
- 3.5 Mestaruussarjan luokittelukonsertti: Matit ja Maijat sekä Hannat ja Heikit, Lahden Konserttitalo, Lahti klo 18.00.
- 8.5 Mestaruussarjan luokittelukonsertti: Pörriäiset, Kilterin koulun auditorio, Myyrmäki, Vantaa klo 14.00.
- 14.5. Susiraja-klubi, Semifinal, Urho Kekkosenkatu 6. Suomalaisen kansanmusiikin aateli esiintyy
- 18.5. Seurasaaren lastentantsut klo 17.00, Tomtebo, Tamminiementie 1
- 22.5 Lasten 15-vuotisjuhla Päkaksessa klo 18.00.
- 24.5 Mestaruussarjan luokittelukonsertti: Turun KTY:n Faartti, Ylioppilasteatteri, Läntinen Rantakatu 23, Turku klo 20.00.
- 24.5 Suuri Huijaus Tikkurilassa klo 12.00-18.00.
- 25.5 Mestaruussarjan luokittelukonsertti: Alavuden Ns:n Alakanta, Urheilutalo, Alavus klo 13.00.
- 25.5 Mestaruussarjan luokittelukonsertti: Isot, Jyväskylän Musiikkiopiston Silta-sali, Pitkäkatu 19-21, Jyväskylä klo 18.00.
- 6.-8.6. Härkätien Hypyt -kesäjuhla Hämeenlinnassa (KTNL/SKY)
- 6.-8.6. Juniorfolkdansstämman, Ahvenanmaa (FSF)
- 10.-15.6. Jutajaiset, Rovaniemi (SNL)
- 11.6 Mestaruussarjan luokittelukonsertit: Lappia-talo, Hallitusk. 11-13, Rovaniemi Sirpakat klo 18.00, Rimpparemmi klo 20.00.
- 12.6 Helsinki-päivä Seurasaaren juhlakenttä klo 19.00 (Kiireentuntuiset).
- 13.-15.6. Karjalaiset kesäjuhlat, Imatra (KN)
- 28.6 Mestaruussarjan luokittelukonsertti: Kaustisen Ns:n Ottoiset, Kaustisen kansantaiteen keskus, Kaustinen klo 19.00.
- 29.6 Mestaruussarjan luokittelukonsertti: Siepakat, Lappia-talo, Hallituskatu 11-13, Rovaniemi.
- 3.-6.7. Eteläpohjalaiset Spelit, Kristiinankaupunki/Karjoki (SNL)
- 8.-13.7. NORDLEK97, pohjoism. kansantanssi- ja -musiikkijuhla, Vaasa
- 19.-27.7. Kaustinen, kyläjuhlista maailmankyläksi. Varaslähtö 18.7!
- 30.7 Myllyilta klo 18.00.
- 3.8 Tantsut Tomtebo klo 19.00.
- 8.-10.8. Puskasoitto, Asikkala (SNL)
- 9.-10.8. SM-polkkakisa, Vääksy (SNL)
- 23.8 Helsinki-City-Folklore esiintyminen klo 11-13.

FSF	Finlands Svenska Folkdansring	p. 638 081
KN	Karjalainen Nuorisoliitto	p. 799 291
KTNL	Kansantanssinuorten Liitto	p. 441 803
SKY	Suomalaisen Kansantanssin Ystävät	p. 441 803
SNL	Suomen Nuorisoseurojen Liitto	p. 5840 610

Julkaisija: Helsingin pitäjän tanhuujat ja spelarit ry
Tiedotustoimikunta